

Представете си, колко нашата коза била щастлива! Нѣмало вече вжже, нѣмало колъ... нѣмало нищо, което да ѝ прѣчи да припка, да си пасе на воля... Тамъ именно имало трева, и висока до надъ роговетъ ѝ. . . И каква трева още! Вкусна, нѣжна, мрежеста, направена отъ хиляди растения... Тя била съвсемъ различно нѣщо отъ зеленината на заградената ливада. Ами цвѣтята!.. Едри сини звѣничета, пурпурно-червени напрѣстничета съ продълговати чашки, цѣла гора отъ диви цвѣтя, изобилствуващи съ упоителни сокове!

Бѣлата коза, полуопоена, се търкаляла тамъ, въ тревитъ, съ вирнати нагоре крака и се свличала надолу по склоноветъ заедно съ окапалитъ листа и кестени... После, изведнажъ се изправяла съ единъ скокъ на краката си. Хопъ! ето я тръгнала съ главата напредъ презъ шумаци и храсталаци, ту върху нѣкой остъръ връхъ, ту въ дѣното на нѣкои сипеи — горе, долу, навредъ... Би казалъ човѣкъ, че въ планината има десетъ кози на господинъ Сегенъ.

То било, защото Бланкета не се бояла отъ нищо.

Тя потрепвала отъ плисъка на буйнитъ потоци, които я изпрѣсквали по пжтя съ влаженъ пѣсъкъ и съ пѣна. Тогава, цѣла измокрена, съ стичащи се отъ козината ѝ капки, тя отивала да се излегне на нѣкой равна скала и се сушела на слънце... Веднажъ, приближавайки се до края на една висока поляна съ едно стрѣкче цвѣте между жбитъ, тя съгледала долу, най-долу въ равнината, къщата на господинъ Сегенъ, съ оградената ливада задъ нея. Това я накарало да се смѣе съ сълзи.

— Колко мъничко нѣщо била тя! — казала козата; какъ съмъ могла да се побера вжтре?

— Горкичката! Като се виждала кацнала толкова на високо, тя се мислѣла поне толкова голѣма, колкото и вселената. . . Изобщо, тоя день билъ добъръ за козата на господинъ Сегенъ. Къмъ срѣдата на деня, ти-